

varajuće, no odustao cigo, a vlasnik cipela uvidjevši da se glava može izgubiti i zbog cipela skinu ove (prerano) i baci ih. Nastavi dakako dalje bos, dok nije naišao do nekakvih opanaka za kojima se nisu jagmili oslobodioci. Uvečer krenuše lijevom obalom Drave u pratnji partizana na konjima (kauboji se vraćaju s West-a), a umjesto lasa imali su šmajkere. Nepregledna kolona stizala 18. svibnja u Maribor. Sva hrana bila mu je jedan kruščić koji je "đorao" za ručni sat s jednim bugarskim vojnikom. Od Dravograda do Maribora nekih je 60 km, a put je bio bez počinka. Bog je ipak dao kišu te se moglo tažiti žeđ. Svako zaostajanje ili istupanje iz kolone plaćalo se smrću. Koliko ih je bilo takvih, to Bog zna? Njemu i kolegi mu Pejiću pridružio se školski kolega fra Darinko Mikulić, koji se bolestan jedva kretao. Vukli su ga i nosili sve do Krapine. Noć 18/19 svibnja provedoše u nekom zaklonu, pa tako izbjegoše noćno odvođenje na stratište.

Od Maribora do Krapine bilo je nekako lakše, te stigoše 20. ujutro u sabirni logor pred franjevačkim samostanom. Fra Darinko nije s njima dvojicom mogao pobjeći preko nekog brvna na Krapinčici kroz još neokopane kukuruze, te bi ubijen u Maceljskoj šumi s još dvadesetak svećenika i klerika. Dakako da bi naše bjegunce zadesila ista sudbina da nisu pobjegli, jer malo ih je koji su iz Krapinskog logora uopće ostali živi. Bijeg je imao svoja bespuća, na pravcima: Orosavlje - Stubičke Toplice do sela Pile pod Sljemenom. Bjegunci stigoše tu u grupi s još petoro kolega, Slišković, Slomić sa suprugom Majom, te dvije maturantice: Jakulj - Dubrovkinja i Grbac - iz Gorskog Kotara, te jedan Musliman Medić iz Kostajnice (ili Dubice), koji se, kako reče, vraćao iz zarobljeništva. Tu su nahranjeni i prespavali na štaglju, te se uputiše u Zagreb preko Sljemena i lugarnice Pintarić. Navečar se spustiše u Markuševac. Tu ih uhapsiše partizani "VI. Ličke" i sprovedoše od općine sve do zatvora. Da ne bi slučajno zagrljaja našeg bjegunca Medića s predsjednikom Mjesnog odbora (očito s ugledom kod novog osvajača) nas bi strpalo u podrum i No našla se jedna soba u općini, čak i hrana prije spavanja. Noću u vrijeme njihovog dubokog sna dođoše partizani da ih vode na strijeljanje. Nastalo natezanje s predsjednikom i nekoliko viđenijih starijih ljudi koji se stadoše zauzimati za bjegunce, jer eto: da su krivi, kako bi se uputili u Zagreb? Providnost opet spasi naše bjegunce. Seljaci su im pokazali mjesto ubijanja onih iz podruma.

Prolazeći preko trga bana Jelačića prepoznala je neka gospođa u crnini Sliškovića i Maju da su oboje radili u obrani (ustaškoj) u Jasenovcu. Užasnim riječima ih napala, no čak i naše bjegunce, ko-

Jozo Tomašević - Koška

ISTINA O UBIJENOJ GIMNAZIJI

